

Společně s dvěma dalšími studentkami jsem 18.10. navštívila Krajský soud v Brně. Šli jsme tam již podruhé, jelikož 17.10. nás nepustili dovnitř. Čekali jsme před jednacím místností, ale po vstupu právníka se zavřeli dveře a my jsme se báli jen tak vejít do místnosti bez vyzvání. Proto jsme šli další den na jiné soudní jednání. Tentokrát jsme nečekali před místností jen s právníkem, ale i s několika novináři. To mě velice uklidnilo, protože jsem se obávala, že nás znovu nepustí. Lehce před 9:00 nás vyzvala paní ať vstoupíme, a tak jsme se posadili na lavice pro veřejnost. Jelikož to bylo poprvé, co jsem byla v jednacím sále, zaujal mě její vzhled. Byla poměrně malá, ale měla moc zajímavé dřevěné „dekorace“ za stolem soudce. Poté, co vešli do místnosti všichni, co museli být přítomní, začal soudce mluvit. Krátce představil případ, ale nijak ho neshrнул, jak jsem čekala. Vlastně jsem musela celý případ pomalu stavět po kouscích, které jsem se dozvíдалa od svědků. Celé jednání bylo o vyslechnutí pěti svědků a nedošlo k vynesení žádného rozsudku.

Případ, který byl řešen, se týkal osahávání. Nikdy nepojmenovali přímo zločin, který se měl stát. Spíše tak chodili kolem horké kaše. Nazývali to třeba „ujela ruka“ nebo „pohyb, který by tam neměl být“. Toto obcházení názvu zločinu mi přišlo zajímavé. Možná to bylo kvůli nejasnosti celého případu nebo to má co dočinění s tím, že se jednalo o nějaké sexuální násilí. V listopadu roku 2023 se v nemocnici měl stát zločin, když byla pacientka převážena na dospávací pokoj z operačního sálu. Sanitář (obžalovaný) ji měl sáhnout rukou na intimní partie, když se probouzela z narkózy. Ovšem celý případ je velice složitý na uzavření.

Už během jednání jsem přemýšlela nad různými rovinami tohoto případu. Nejdříve mě napadla rovina genderu. Obžalovaný byl muž a poškozená osoba byla žena. Automaticky jsem měla tendenci věřit ženě, na které bylo spácháno násilí. Ovšem v průběhu celého jednání se mi názor postupně měnil. Obžalovaný se mi jevil jako muž, násilník, ale na konci jednání jsem musela uznat, že jsem ho odsoudila předčasně. Samozřejmě nevím, jak to skutečně bylo, ale myslím, že jeho gender hrál roli v mém odsouzení. Nejen já jsem ho takto vnímala. Po konci jednání jsem si hledala nějaké články o celém případě. Obžalovaný v nich byl prezentovaný jako znásilňující stvůra. To mě přivedlo na myšlenku prezentace soudních jednání v médiích. Ani jednou během jednání nebylo řečeno, že by obžalovaný strkal své prsty do pacientky, přesto to hlásaly titulky článků. Muži opravdu jsou vykreslováni jako násilníci, i když je celá situace mnohem komplikovanější. Současně bylo vidět, že pacientce lidé nevěří, že by se to skutečně stalo. Tato nedůvěra byla hlavně ze strany svědků. Nikdy neřekli napřímo, že by pacientka lhala, ale měli různé poznámky k tomu, že se to nemohlo stát. Žena je zde stavěna do pozice lhářky. Obžalovaný i poškozená jsou vybarvováni negativně, ale každý jiným způsobem. Obžalovaný veřejně a poškozený spíše konkrétními osobami přítomnými u jednání.

S tím souvisí další rovina, které jsem si všimla. Obžalovaný byl v pozici moci nad poškozenou. Jakožto zaměstnanec nemocnice měl nad ní jistou moc, která by šla zneužít. Podle žaloby zneužil tuto moc, jinak řečeno využil své pozice jako lékařského personálu, který se má starat o pacienty a sahal na napůl omámenou pacientku.

U soudu nebyla poškozená přítomná, místo ní tam byl pan zmocněnec. Dlouho dobu jsem nevěděla, kdo to je, jelikož nebylo často dobře slyšet, co soudce říká. Když jsem konečně zjistila, že tento muž zastupuje pacientku, překvapilo mě, že se za celou dobu zeptal na jednu otázku. Pán působil spíš znuděně a vypadal, že se nemůže dočkat toho, až půjde pryč. Státní zástupce se ptal skoro každého svědka na několik otázek, ovšem zmocněnec

Trnková Barbora, 535752

pouze seděl a vypadal, že ho to vůbec nezajímá. Přišlo mi to vůči poškozené neslušné, jelikož zastupoval její zájem.

Celá zkušenost s návštěvou soudu byla zajímavá, ale současně jsem ze všeho byla nervózní. Jelikož sedí veřejnost přímo naproti soudci a senátu, měla jsem pocit, že na nás občas koukají. Připadala jsem si, že na to místo nepatřím. Také mě překvapilo, s jakým klidem se chovají novináři, kteří seděli za námi. Měli oba vytažené notebooky a občas si i tlumeně povídali. Bylo vidět, že jsou na soudy zvyklí. Uklidňovalo mě to, protože celou atmosféru uvolňovali.